

En "Pastoral Vejleder"...

Vi havde vel knap forestillet os, at den sag skulle komme **så** meget i vælten, som den har gjort de seneste dage. Og at vi som følge af det måtte flytte fra Odense til Løsning. Det har været lidt af en elevatortur.

Det har det på en måde også med selve sagen. I mediernes hede er der blevet brugt alle mulige ord om sagen. Den er blevet talt op og talt ned. Både af andre og os selv.

'Splitter I ikke det folkekirkelige fællesskab?', har folk spurgt.

Nej, har vi svaret, det er splittet. Vi forsøger at skabe mulighed for fortsat at kunne være en del af det folkekirkelige fællesskab, eller mere præcist: For at kunne fortsætte tjenesten som præster i folkekirken med glæde. **Og** i fællesskab med dem, der har fravalgt det folkekirkelige fællesskab til fordel for frimenigheder.

Vi har forsøgt at reagere på en hensigtsmæssig måde i forhold til, at otte af ti biskopper har svigtet deres kald som hyrder og åndelige vejledere for præster og menigheder. Vi sætter ind nøjagtig der, hvor det er blevet mest synligt – i det åndeligt-teologiske felt. Vi vil fortsat anse vore formelt foresatte, biskopperne, for vore formelt foresatte. Vi vil endda med glæde adlyde dem overalt, hvor de fortsat vil føre tilsyn med os ud fra kirkens grund. Men vi har altså følt et stærkt behov for en supplerende åndelig-teologisk røst. Som nu personificeres i Børge som Pastoral Vejleder. Hans opgave bliver at lede den vejlednings- og tilsynsordning, vi allerede har haft i nogle år i regi af ELN.

Vi er enormt glade for, at du, Børge, har påtaget dig dette ansvar. Uden vederlag af nogen art, som en rent frivillig tjeneste ved siden af dit arbejde som rektor på DBI. I dag vil vi samle os om Børge og bære ham frem for Gud i bøn. Det er dét, vi gør ved denne gudstjeneste. Vi indvier ham til denne tjeneste. Eller vi beder Gud om at indvie ham til den.

Jeg har en vane med at gå og memorere på et enkelt bibelvers i nogle uger. For tiden har mit ord været: "Hold hovedet koldt, bær dine lidelser, gør din gerning som evangelist, og fuldfør din tjeneste." (Tit)

"Hold hovedet koldt". Det er så dejlig jordnært, menneskeligt, med sans for psykologi. For hvor kan ens hoved dog nemt blive varmt, overophedet. Og så står man i fare for at tabe det. Hoved og hjerne, eftertanke, fornuft, velovervejethed har sin plads i Guds riges arbejde. Det er ikke alt sammen ånd og mystik og styrelse fra oven. Jo på bundlinjen og i det lange perspektiv og set fra oven er det nok. Men set fra neden, gennem forruden er der også noget så jordnært i spil som hovedets kølige velovervejethed.

”Bær dine lidelser”. Lidelser er uundgåeligt en del af tjenesten. Også de personlige, tænker jeg. Der er lidelser for tjenestens skyld, for Kristi skyld. Nogle gange også for vor egen dumheds skyld, men med sikkerhed også, bare fordi vi er mennesker, dødelige, skrøbelige, med syndefaldet i os og omkring os. Og i en verden, hvor døden hersker og rammer os. Også disse lidelser rammer os på nerven af tjenesten – på troen, på tilliden til Herren. Derfor: Bær dem. For de kommer. Og de skal bæres. Vi slipper ikke. Vi må bære dem med os, bære sårene, bære byrderne af lidelserne – i alle former. Vi bliver sårede ledere og tjenere. Ligesom ham, vi tjener, blev det.

”Gør din gerning som evangelist”. Hvor er det godt, at det kommer med midt i det hele, også i det, du, Børge, og vi alle står foran – i den folkekirkelige suppedas, som vi forsøger at reagere på med indvielsen af dig til Pastoral Vejleder. Lad os ikke glemme perspektivet: Det drejer sig alt i alt om evangeliets fremme. I alt skal det være *så* højt på vores dagsorden: at mennesker hører evangeliet. Der er lidt for meget gratis omgang over at stå og sige det her. Det lyder så rigtigt. Men jeg tænker, at når vi skræller den gratis omgang af, den evangeliske korrekthed, så er det mere sandt, end jeg er i stand til at udtrykke: Alt sammen for evangeliets skyld, for at mennesker må blive frelst. Da den norske biskop Kvarme stod foran sin bispevielse, blev han af en journalist spurgt: ’Hvad er dit mål som biskop?’ ’At mennesker må blive frelst’, svarede Kvarme.

”Og fuldfør din tjeneste”. Det er på en måde så enkelt. Der spørges ikke om resultater, kun om trofasthed. Sådan som Paulus anslår det i 1. Kor 3 og 4:

”Efter den nåde, der var givet mig af Gud, har jeg som en kyndig bygmester lagt grundvolden, men en anden bygger videre på den. Enhver bør se til, hvordan han bygger. For ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus. Hvis nogen bygger på grundvolden med guld, sølv, ædelsten, træ, hø, halm, skal det vise sig, hvad slags arbejde enhver har udført. Dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan hver enkelts arbejde er. Hvis det, han har bygget, bliver stående, skal han få løn, men hvis hans arbejde går op i luer, skal han gå glip af lønnen, men selv blive frelst, dog som gennem ild.”

Sandt at sige: Ingen af os ved, om det vi gør i dag, er hø, halm eller guld og sølv. Vi håber og beder om, at det må være guld og sølv. Men uanset hvad, så kræves der også kun troskab af os. Resten må vi lade Gud om at bedømme og belønne.

”Sådan skal man betragte os: som Kristi tjenere og som forvaltere af Guds hemmeligheder; her kræves det så af forvaltere, at de findes tro. Men mig er det ligegyldigt, om jeg bliver bedømt af jer eller af nogen menneskelig domstol, ja, jeg bedømmer ikke engang mig selv; for jeg er mig ikke noget bevidst, men dermed er jeg ikke frikendt. Den, der bedømmer mig, er Herren. Fæld derfor ikke dom før tiden, før Herren kommer! Han skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil. Og da skal enhver få sin ros fra Gud.”